Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 3. mája 2018 *

„Arbitrážna doložka – Siedmy rámcový program v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností (2007 – 2013) a rámcový program pre výskum a inováciu Horizont 2020 – Pozastavenie platieb a vypovedanie grantových zmlúv po finančnom audite – Žaloba o zaplatenie čiastok dlžných Komisiou v rámci plnenia grantových zmlúv – Mimozmluvná zodpovednosť“

Vo veci T-48/16,

Sigma Orionis SA, so sídlom vo Valbonne (Francúzsko), v zastúpení: S. Orlandi a T. Martin, avocats,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: F. Dintilhac a M. Siekierzyńska, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná,

ktorého predmetom je na jednej strane žaloba podľa článku 272 ZFEÚ o uloženie povinnosti Komisii, aby žalobkyni zaplatila sumy dlžné podľa zmlúv uzatvorených v rámci siedmeho rámcového programu v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností (2007 – 2013) a rámcového programu pre výskum a inováciu Horizont 2020, a na druhej strane žaloba podľa článku 268 ZFEÚ o náhradu škody, ktorá žalobkyni údajne vznikla v dôsledku toho, že Komisia porušila svoje povinnosti,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia P. Nihoul (spravodajca) a J. Svenningsen,

tajomník: M. Marescaux,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 27. júna 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Sigma Orionis SA, je spoločnosťou založenou podľa francúzskeho práva, ktorá pôsobí na poli šírenia a prenosu výsledkov európskych projektov v oblasti informačných technológií.

2 S Európskou komisiou uzatvorila 36 grantových zmlúv v rámci siedmeho rámcového programu v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností (2007 – 2013) (ďalej len „7RP“), prijatého rozhodnutím Európskeho parlamentu a Rady č. 1982/2006/ES z 18. decembra 2006 o 7. rámcovom programe (Ú. v. EÚ L 412, 2006, s. 1).

3 Tie isté strany okrem toho uzatvorili osem grantových zmlúv na základe rámcového programu pre výskum a inováciu Horizont 2020 (ďalej len „H2020“), zriadeného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1291/2013 z 11. decembra 2013, ktorým sa zriaďuje program Horizont 2020 – rámcový program pre výskum a inováciu (2014 – 2020) a zrušuje rozhodnutie č. 1982/2006/ES (Ú. v. EÚ L 2013, 347, s. 104).

Vyšetrovanie uskutočnené OLAF-om

4 Dňa 24. januára 2014 začal Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) proti žalobkyni vyšetrovanie týkajúce sa obvinení z manipulácie s evidenciou pracovného času a z nadhodnotenia hodinovej mzdy v rámci projektov patriacich pod 7RP.

5 Toto vyšetrovanie bolo založené na článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1).

6 Dňa 14. apríla 2014 bola žalobkyňa OLAF-om upovedomená o tom, že sa proti nej začalo vyšetrovanie. Pri tejto príležitosti bola požiadaná o sériu dokumentov. Okrem toho boli získané výpovede bývalých zamestnancov žalobkyne.

7 Tieto skutočnosti OLAF presvedčili o nutnosti vykonania kontroly na mieste na základe článku 5 nariadenia Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, 1996, s. 2; Mim. vyd. 09/01, s. 303).

8 Listom zo 14. novembra 2014 informoval OLAF parquet de Grasse (Prokuratúra Grasse, Francúzsko) o svojom úmysle vykonať kontroly a inšpekcie v sídle žalobkyne. OLAF v ňom zároveň požiadal o všetku potrebnú pomoc francúzskych orgánov vrátane prijatia preventívnych opatrení vo vnútroštátnom právnom kontexte na účely zachovania dôkazov.

9 Tieto kontroly a inšpekcie na mieste boli OLAF-om vykonané od 2. do 5. decembra 2014. Vyšetrovatelia zhromaždili dokumenty a informácie. Za prítomnosti advokáta žalobkyne vypočuli dve dotknuté osoby a piatich svedkov.

10 Dňa 28. apríla 2015 dal OLAF dvom dotknutým osobám možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa ich týkali.

11 Následne OLAF zaslal Komisii svoju záverečnú správu. V nej Komisii odporučil vymáhanie sumy 1 545 759 eur a zváženie prijatia administratívnych a finančných sankcií, uvedených v článku 109 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012, o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1).

Postup Komisie

12 Listom zo 7. októbra 2015 Komisia informovala žalobkyňu o tom, že zamýšľa prijať administratívnu sankciu spočívajúcu vo vylúčení žalobkyne z akejkoľvek účasti na postupe zadávania zákazky alebo udeľovania grantu Európskej únie po dobu piatich rokov, pozastaviť platby týkajúce sa pätnástich projektov patriacich pod 7RP a piatich projektov uzatvorených v rámci H2020, ukončiť jej účasť na dvanástich projektoch patriacich pod 7RP a na všetkých projektoch uzatvorených v rámci H2020, ako aj ukončiť jej účasť na príprave šiestich grantových zmlúv uzatvorených v rámci H2020.

13 Žalobkyňa bola tým istým listom vyzvaná, aby sa k zamýšľaným opatreniam vyjadrila.

14 V odpovedi žalobkyňa listom z 28. októbra 2015 správu OLAF-u napadla. Tvrdila, že tento orgán nepredložil žiaden dôkaz o tom, že došlo k podvodu. V tomto liste taktiež uviedla, že závery OLAF-u boli nepravdivé a neprimerané.

15 Po tejto komunikácii Komisia žalobkyni oznámila ukončenie jej účasti v troch skupinách zmlúv, ako aj pozastavenie platieb u niektorých z týchto zmlúv.

16 Do prvej skupiny patria dve grantové zmluvy uzatvorené v rámci 7RP, prvá má číslo 612451 – CRe-AM a druhá číslo 610947 – RAPP. Listom z 1. decembra 2015 Komisia rozhodla o pozastavení vtedajších a budúcich platieb, ako aj o ukončení účasti žalobkyne na týchto dvoch zmluvách. Listom z 21. decembra 2015 podala žalobkyňa sťažnosť na výbor Redress II, opravný výbor zriadený v rámci Komisie a stanovený v bode 5.3 prílohy k rozhodnutiu Komisie 2011/161/EÚ, Euratom, z 28. februára 2011, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie K(2008) 4617 týkajúce sa pravidiel predkladania, hodnotenia, výberu návrhov a udeľovania grantov na nepriame akcie v rámci siedmeho rámcového programu Európskeho spoločenstva pre výskum, technický rozvoj a demonštračné činnosti (2007 – 2013) a v rámci siedmeho rámcového programu Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Euratom) v oblasti jadrového výskumu a odbornej prípravy (2007 – 2011) (Ú. v. EÚ L 75, 2011, s. 1). Dňa 29. januára 2016 výbor Redress II túto sťažnosť zamietol. Rozhodol, že postupy pozastavenia, predbežného informovania a ukončenia účasti boli vykonané v súlade s uplatniteľnými zásadami a pravidlami. Po zamietnutí sťažnosti výborom Redress II Komisia potvrdila svoje rozhodnutie ukončiť účasť žalobkyne na týchto dvoch zmluvách listom z 2. februára 2016.

17 Druhá skupina zmlúv sa týka zmlúv s číslami 609154 – Performer a 314671 – Resilient, taktiež uzatvorených v rámci 7RP. Pozastavenie platieb a ukončenie účasti žalobkyne bolo pri prvej z uvedených zmlúv oznámené 26. januára 2016 a pri druhej 28. januára 2016.

18 Tretia skupina sa týka projektu patriaceho pod H2020 a v rámci neho zmluvy s číslom 645775 Dragon Star Plus. Dňa 27. januára 2016 Komisia koordinátorovi projektu oznámila, že na žalobkyňu sa vzťahovalo opatrenie o ukončení jej účasti.

Vnútroštátne konania

19 Po zaslaní svojej správy Komisii ju OLAF predložil francúzskym orgánom, pričom im odporučil, aby v prípade zistených konaní začali na vnútroštátnej úrovni trestné konanie na základe francúzskeho práva v rozsahu, v akom sa toto právo na tieto konania vzťahovalo.

20 V nadväznosti na toto oznámenie požiadal procureur de la République de Grasse (prokurátor republiky v Grasse) 10. apríla 2015 o začatie vyšetrovania proti X pre podvod spáchaný skutkami na ujmu Únie medzi 14. novembrom 2011 a 10. aprílom 2015. Dňa 15. októbra 2015 boli žalobkyňa, jej riaditeľ a dvaja jej vedúci pracovníci obvinení z podvodu.

21 Chambre de l'instruction de la cour d'appel d'Aix-en-Provence (Vyšetrovacia komora Odvolacieho súdu Aix-en-Provence, Francúzsko) (ďalej len „vyšetrovacia komora"), ktorej bola vec predložená, vydala 17. decembra 2015 rozsudok, v ktorom vyhlásila dôkazy použité francúzskymi orgánmi v rámci trestného konania začatého vo Francúzsku proti žalobkyni, jej riaditeľovi a dvom vyššie uvedeným vedúcim pracovníkom za neplatné. Podľa tohto súdu boli tieto dôkazy získané v rozpore s rôznymi procesnými zárukami určenými na zabezpečenie ochrany práva na obhajobu. Medzi dôkazmi, ktoré boli takto vyhlásené za neplatné, bola záverečná správa, ktorú OLAF predložil francúzskym orgánom.

22 Rozsudkom z 19. februára 2016 začal tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse, Francúzsko) voči žalobkyni konkurzné konanie a vymenoval správcu konkurznej podstaty.

23 Ten istý súd 27. apríla 2016 nariadil súdnu likvidáciu žalobkyne.

24 Dňa 4. mája 2016 Komisia vykázala ako pohľadávky na ťarchu žalobkyne tie sumy, ktoré považovala za dlžné zo strany žalobkyne zo všetkých vypovedaných grantových zmlúv. Žalobkyňa proti týmto pohľadávkam v celkovej výške 2 639 815,4 eura namietala.

25 Dňa 8. septembra 2017 tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse) vo dvoch uzneseniach zamietol pohľadávky pripísané Komisiou žalobkyni, pričom sa opieral o okolnosť, že vyšetrovanie vedené OLAF-om, na základe ktorého Komisia usúdila, že niektoré služby nemali byť žalobkyni uhradené, bolo predmetom „neplatnosti" vyhlásenej rozsudkom vyšetrovacej komory zo 17. decembra 2015.

Konanie a návrhy účastníkov konania

26 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. februára 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

27 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

28 Listom z 30. septembra 2016 doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 3. októbra 2016 správca konkurznej podstaty, ktorého vymenoval tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse), splnomocnil advokáta žalobkyne, aby pokračoval v konaní pred Všeobecným súdom.

29 Uznesením z 25. augusta 2017, Sigma Orionis/Komisia (T-48/16 R, neuverejnené, EU:T:2017:585), predseda Všeobecného súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a rozhodnutie o trovách konania vyhradil na neskôr.

30 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.

31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 27. júna 2017.

32 Ústna časť konania sa skončila 27. júna 2017.

33 Uznesením z 25. októbra 2017 Všeobecný súd nariadil opätovné začatie ústnej časti konania podľa článku 113 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

34 Rozhodnutím prijatým 25. októbra 2017 predseda prvej komory Všeobecného súdu rozhodol o založení do spisu v tejto veci dvoch uznesení tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse) z 8. septembra 2017 uvedených v bode 25 vyššie a tiež jednej prílohy, pričom tieto listiny boli do kancelárie Všeobecného súdu doručené žalobkyňou listom z 22. septembra 2017.

35 V súlade s článkom 85 ods. 4 rokovacieho poriadku dal Všeobecný súd účastníkom konania možnosť sa k týmto listinám vyjadriť a títo tak v stanovenej lehote urobili.

36 Rozhodnutím zo 17. novembra 2017 Všeobecný súd nanovo skončil ústnu časť konania a odobral sa vo veci poradiť.

37 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– rozhodol, že Komisia tým, že na základe protiprávne vypracovanej správy z vyšetrovania OLAF-u zastavila všetky platby, ktoré dlžila žalobkyni, porušila svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z grantových zmlúv 7RP a H2020,

– rozhodol, že Komisia tým, že na základe tejto správy uvedené zmluvy vypovedala, porušila svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z grantových zmlúv patriacich pod 7RP a H2020,

– v dôsledku toho uložil Komisii povinnosť zaplatiť sumy dlžné žalobkyni na základe zmlúv patriacich pod 7RP, konkrétne 607 404,49 eura, spolu s úrokmi z omeškania podľa článku II.5.5, počítanými odo dňa splatnosti dlžných čiastok, v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o 3,5 percentného bodu,

– v dôsledku toho uložil Komisii povinnosť zaplatiť sumy dlžné žalobkyni na základe zmlúv patriacich pod H2020, konkrétne 226 688,68 eura, spolu s úrokmi z omeškania podľa článku II.21.11.1, počítanými odo dňa splatnosti dlžných čiastok, v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o 3,5 percentného bodu,

– v dôsledku toho uložil Komisii povinnosť zaplatiť náhradu škody mimozmluvnej povahy a úrokov vo výške odhadovanej na 1 500 000 eur,

– v dôsledku toho uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania,

– subsidiárne, ustanovil znalca, ktorý určí sumy, ktoré žalobkyni nesporne patria na základe grantových zmlúv.

38 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú alebo prinajmenšom nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O žalobe pre porušenie zmluvných záväzkov

39 Žalobkyňa svoje prvé štyri žalobné návrhy a siedmy žalobný návrh opiera o tvrdenie, že pozastavenie platieb a vypovedanie predmetných zmlúv Komisiou (ďalej len „sporné opatrenia“) je v rozpore so zmluvnými podmienkami.

O právomoci Všeobecného súdu

40 Na úvod treba preskúmať, či má Všeobecný súd právomoc rozhodnúť o spore, ktorý mu je predložený.

41 V tejto súvislosti treba uviesť, ako to urobila žalobkyňa, pričom Komisia jej neodporovala, že podľa článku 272 ZFEÚ v spojení s článkom 256 ZFEÚ má Všeobecný súd právomoc rozhodovať na prvom stupni na základe arbitrážnej doložky pripojenej k súkromnoprávnej zmluve uzavretej Úniou alebo v mene Únie.

42 V prejednávanej veci sa táto doložka nachádza v článku 9 zmlúv podpísaných v rámci 7RP a v článku 57 zmlúv uzatvorených podľa H2020.

43 Na základe uvedeného treba usúdiť, rovnako ako sa na tom zhodli strany, že právomoc Všeobecného súdu je vo veci návrhu predloženého žalobkyňou daná, pokiaľ ide o porušenie zmluvných povinností Komisie.

O rozhodnom práve

44 Žalobkyňa sa na Všeobecný súd obrátila na základe článku 272 ZFEÚ, uplatňujúc arbitrážne doložky pripojené ku grantovým zmluvám uzatvoreným v rámci 7RP a H2020, takže predmetom prejednávaného sporu nie je zákonnosť určitého rozhodnutia prijatého Komisiou a správne konanie, ktoré viedlo k jeho prijatiu, ale vyriešenie zmluvného sporu vzniknutého medzi dvomi zmluvnými stranami, pričom toto vyriešenie musí zohľadňovať rozhodné právo podľa uvedených zmlúv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2016, Komisia/Thales développement et coopération, T-326/13, neuverejnený, EU:T:2016:403, bod 73).

45 Podľa článku 9 zmlúv uzatvorených v rámci 7RP sa v uvedenom poradí uplatňujú zmluvné ustanovenia, právne predpisy Európskeho spoločenstva a Európskej únie, ktoré sa týkajú výskumného programu, pre ktorý sú zmluvy uzatvorené, finančné pravidlá týkajúce sa všeobecného rozpočtu Únie, ostatné pravidlá Európskeho spoločenstva a Európskej únie, a napokon subsidiárne belgické právo. Rovnaké pravidlo je v podstate stanovené v článku 57 grantových zmlúv uzatvorených v rámci H2020, podľa ktorého sa zmluvy riadia uplatniteľným právom Únie a subsidiárne belgickým právom. Z týchto ustanovení vyplýva, že ak sa nenamieta uplatnenie finančných pravidiel týkajúcich sa všeobecného rozpočtu Únie, na prejednávanú vec sa podľa okolností uplatnia, pokiaľ sú relevantné, pravidlá práva Spoločenstva a Únie a tiež subsidiárne pravidlá belgického práva.

O prípustnosti

– O záujme na konaní

46 Komisia uvádza, že ku dňu podania žaloby vypovedala len jednu grantovú zmluvu, ktorou bola žalobkyni zaviazaná.

47 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry musí žalujúca strana na to, aby jej návrh mohol byť vecne preskúmaný, preukázať, že má skutočne existujúci záujem na konaní v okamihu, keď spor predkladá (rozsudok z 26. februára 2015, Planet/Komisia, C-564/13 P, EU:C:2015:124, bod 31).

48 Komisia formálne nevzniesla námietku neprípustnosti založenú na nedostatku záujmu žalobkyne na konaní, no podľa judikatúry táto okolnosť Všeobecnému súdu nebráni túto otázku preskúmať *ex offo* a prípadne vyhlásiť žalobu za neprípustnú, pretože nedostatok záujmu na konaní predstavuje prekážku konania z dôvodu verejného záujmu (pozri uznesenie zo 4. decembra 2014, Talanton/Komisia, T-165/13, neuverejnené, EU:T:2014:1027, bod 69 a citovaná judikatúra).

49 Vo svojich vyjadreniach žalobkyňa sčítala sumy, ktoré sú jej podľa nej na základe 22 grantových zmlúv uzatvorených s Komisiou v rámci 7RP a H2020 dlžné.

50 Pri podaní žaloby bola účasť žalobkyne ukončená pri jednej zo zmlúv patriacich pod H2020 a pri ďalších štyroch patriacich pod 7RP. V rámci H2020 bola vypovedaná zmluva s číslom 645775 – Dragon Star Plus. Ďalej zmluvy, ktoré boli vypovedané v rámci 7RP, mali čísla 610947 – RAPP, 612451 – CRe-AM, 609154 – Performer a 314671 – Resilient.

51 V prípade týchto piatich zmlúv teda bolo rozhodnutie Komisie v čase, keď bola žaloba podaná, už prijaté, z čoho vyplýva, že pri týchto zmluvách mala žalobkyňa v čase, keď svoju žalobu podala, záujem na konaní požadovaný judikatúrou.

52 Inak to je v prípade 17 ďalších zmlúv uzatvorených v rámci 7RP a H2020, pri ktorých ešte nebolo v čase, keď žalobu podala, Komisiou prijaté žiadne rozhodnutie. Čo sa týka týchto zmlúv, v čase podania žaloby neexistoval záujem na konaní a v dôsledku toho musí byť žaloba v súlade s judikatúrou citovanou v bode 47 vyššie vyhlásená za neprípustnú.

– *O námietke neprípustnosti založenej na nedostatku jasnosti a presnosti žaloby*

53 Komisia sa domnieva, že žaloba nespĺňa požiadavky jasnosti a presnosti uvedené v článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku, pretože žalobkyňa svoju argumentáciu zakladá na nedodržaní nešpecifikovaných vnútroštátnych ustanovení.

54 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku sa v žalobe musí označiť predmet konania a poskytnúť stručné zhrnutie dôvodov, pričom údaje musia byť jasné a presné, aby si žalovaná strana mohla pripraviť svoju argumentáciu a aby súd Únie mohol vykonať svoje preskúmanie (rozsudok z 15. septembra 2016, European Dynamics Luxembourg a Evropaïki Dynamiki/EIT, T-481/14, neuverejnený, EU:T:2016:498, bod 460).

55 V prejednávanom prípade zo žaloby podanej žalobkyňou vyplýva, že ako predmet sporu je označené napadnutie sporných opatrení prijatých Komisiou. Žalobné dôvody predložené žalobkyňou sú označené ako zakladajúce sa na tom, že Komisia nedodržala jej zmluvné povinnosti, pretože sporné opatrenia porušili právnu silu rozhodnutej veci rozsudku vyšetrovacej komory (prvý žalobný dôvod), pretože správa OLAF-u, o ktorú sa Komisia pri prijatí týchto opatrení opierala, bola vypracovaná za pomoci dôkazov zhromaždených za okolností odporujúcich vnútroštátnemu právu (druhý žalobný dôvod) a základným právam Únie (tretí žalobný dôvod), pretože Komisia nemohla pozastaviť a vypovedať zmluvy patriace pod H2020 na základe kontrol a inšpekcií vykonaných v rámci zmlúv patriacich pod 7RP (štvrtý žalobný dôvod), a pretože Komisia tým, že sporné opatrenia prijala, porušila zásadu proporcionality (piaty žalobný dôvod).

56 Ďalej treba uviesť, že vzhľadom na argumentáciu, ktorú Komisia vo vyjadrení k žalobe a v duplike uviedla, bola táto zjavne schopná porozumieť výčitkám, ktoré jej žalobkyňa adresovala.

57 Za týchto okolností sa podmienky prípustnosti stanovené rokovacím poriadkom musia považovať za splnené a námietka neprípustnosti vznesená Komisiou musí byť zamietnutá.

O prvom a druhom žalobnom návrhu

58 Prvé dva žalobné návrhy žalobkyne týkajúce sa pozastavenia platieb po prvé v rámci 7RP a po druhé v rámci H2020, ako aj vypovedania týchto zmlúv, treba posúdiť spoločne.

59 Žalobkyňa na podporu týchto žalobných návrhov predkladá päť žalobných dôvodov. Po prvé sporné opatrenia sa nemohli zakladať na správe OLAF-u, pretože táto bola vyšetrovacou komorou zrušená. Po druhé sporné opatrenia boli v rozpore s dotknutými zmluvami, pretože boli založené na správe vypracovanej pomocou dôkazov získaných za okolností odporujúcich vnútroštátnemu právu. Po tretie tieto opatrenia týmto zmluvám odporovali aj preto, že dôkazy boli získané v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie. Po štvrté Komisia nemohla, tak ako to urobila, pri pozastavení a vypovedaní zmlúv patriacich pod H2020 vychádzať z kontrol a inšpekcií vykonaných v rámci zmlúv patriacich pod 7RP. Po piate Komisia porušila zásadu proporcionality.

– O prvom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní právnej sily rozhodnutej veci spojenej s rozsudkom vydaným vyšetrovacou komorou

60 Podľa žalobkyne sa sporné opatrenia nemohli zakladať na záverečnej správe vypracovanej OLAF-om, pretože táto správa bola vyšetrovacou komorou vyhlásená za neplatnú.

61 V odpovedi na toto tvrdenie Komisia zdôrazňuje, že keď pripravuje prijatie svojich rozhodnutí, správu vypracovanú OLAF-om nie je možné považovať za napadnuteľnú. Ak by aj napadnuteľná bola, nemohla by byť zrušená vnútroštátnym súdom, keďže právomoc zrušiť akty prijaté orgánmi Únie prináleží výlučne súdom v rámci tohto právneho poriadku.

62 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry sú o neplatnosti aktu Únie príslušné rozhodovať iba súdy Únie (pozri rozsudok z 21. decembra 2011, Air Transport Association of America a i., C-366/10, EU:C:2011:864, bod 48 a citovaná judikatúra).

63 Za týchto okolností a bez ohľadu na to, čo vo svojom rozsudku uviedla vyšetrovacia komora, správa OLAF-u zostáva v právnom poriadku Únie zákonnou, kým ju súd Únie nevyhlási za neplatnú.

64 Podľa výrazov použitých v rozsudku vydanom vyšetrovacou komorou dospel predmetný súd k záveru, že „celé predbežné vyšetrovanie vrátane vyšetrovania OLAF-u a jeho následných aktov… musí byť zrušené, s výnimkou pôvodného predloženia veci prokuratúre v Grasse, ktorým bola informovaná o postúpení veci polícii na účely vyšetrovania a obžalobných návrhov, ktoré v rámci trestného stíhania patria do výlučnej právomoci Procureur de la République (prokurátor republiky, Francúzsko)“.

65 Avšak ako uvádza Komisia, záver uvedený v tomto rozsudku nie je to, že správa vypracovaná OLAF-om bola v právom poriadku Únie zrušená, ale len to, že podľa predmetného súdu „[nebolo] potrebné ani dôvodné pripustiť vyšetrovanie OLAF-u uskutočnené za okolností odporujúcich článku 6… ZEÚ a úvodnému článku code de procédure pénale (trestný poriadok), podľa ktorého vyváženosť práv strán musí byť zachovaná, dokonca aj vo forme obyčajnej informácie v trestnom konaní týkajúcej sa spôsobu výpočtu času stráveného pri výkone výziev na predkladanie ponúk k programom financovaným Európskou komisiou a bez spochybnenia obsahu vykonanej práce predmetným úradom v tomto štádiu konania“.

66 Hoci za týchto okolností sa na základe výkonu rozsudku vyšetrovacej komory nemohla správa OLAF-u v rámci trestného konania začatého vo Francúzsku proti riaditeľom žalobkyne použiť, nič to nemení na tom, že v rámci správneho konania podľa práva Únie a vymedzeného zmluvnými ustanoveniami sa Komisia mohla o uvedenú správu OLAF-u pri prijatí sporných opatrení opierať, keďže táto správa nebola súdom Únie vyhlásená za neplatnú.

67 Žalobkyňa sa odvoláva na rozsudok z 30. septembra 2009, Sison/Rada (T-341/07, EU:T:2009:372, bod 116), s cieľom preukázať, že Komisia bola povinná rozsudok vyšetrovacej komory v každom prípade zohľadniť.

68 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozsudok z 30. septembra 2009, Sison/Rada (T-341/07, EU:T:2009:372), sa týka implementácie právnej úpravy, pri ktorej musia úvahy inštitúcie Únie vychádzať z rozhodnutí vydaných vnútroštátnymi orgánmi a konkrétne súdmi vnútroštátneho poriadku. Situácia je odlišná v prejednávanej veci, kde Komisii žiadne ustanovenie neukladá, aby vychádzala z rozhodnutia, ktoré prijme vnútroštátny orgán – aj keby to bol súd. V každom prípade Všeobecný súd v rozsudku z 30. septembra 2009, Sison/Rada (T-341/07, EU:T:2009:372), vnútroštátnym súdom nepriznal právomoc, ktorá by im umožňovala konštatovať neplatnosť aktov Únie, a tak donútiť inštitúcie Únie, aby pri svojich úvahách takúto neplatnosť zohľadnili.

69 Toto uvažovanie nie je spochybnené uzneseniami vydanými tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse) 8. septembra 2017 a predloženými Všeobecnému súdu žalobkyňou, na preskúmanie ktorých bola opätovne začatá ústna časť konania tak, ako to je uvedené v bodoch 33 až 35 vyššie, a podľa ktorých nie sú pohľadávky predložené Komisiou prípustné, pretože sa zakladajú na určitom vyšetrovaní, teda na vyšetrovaní vykonanom OLAF-om, ktoré bolo vyšetrovacou komorou prehlásené za „neplatné“.

70 Konanie vedené na tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse) totiž nemôže mať na prejednávanú žalobu vplyv, pretože, pokiaľ ide o zlučiteľnosť sporných opatrení s predmetnými zmluvami a pravidlami, ktoré sú podľa týchto zmlúv uplatniteľné, patrí táto žaloba podľa článku 272 ZFEÚ v spojení s arbitrážnou doložkou stanovenou v týchto zmluvách do výlučnej právomoci Všeobecného súdu.

71 Okrem toho tieto dve konania sledujú odlišný cieľ, pretože zatiaľ čo táto žaloba sa týka zlučiteľnosti sporných opatrení s týmito zmluvami a týmito pravidlami, podľa vysvetlení poskytnutých žalobkyňou ide v konaní vedenom na tribunal de commerce de Grasse (Obchodný súd Grasse) o určenie, či pohľadávky, ktoré Komisia prípadne má, možno v rámci likvidácie podniku zohľadniť.

72 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

– O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení francúzskeho práva

73 Žalobkyňa tvrdí, že OLAF musí pri výkone kontrol a inšpekcií na území členského štátu dodržiavať vnútroštátne právo, a to podľa nariadení platných pre tento orgán, a síce nariadenie č. 883/2013 na jednej strane a nariadenie č. 2185/96 na strane druhej.

74 Na podporu svojich tvrdení sa žalobkyňa odvoláva na:

– článok 3 ods. 3 nariadenia č. 883/2013, podľa ktorého „počas kontrol a inšpekcií na mieste konajú zamestnanci [OLAF-u] podľa uplatniteľného práva Únie v súlade s pravidlami a postupmi dotknutého členského štátu“,

– článok 6 ods. 1 tretí pododsek nariadenia č. 2185/96, ktorý stanovuje, že podľa práva Únie musia vyšetrovatelia OLAF-u dodržiavať procedurálne pravidlá určené právnymi predpismi daného členského štátu,

– článok 11 ods. 2 nariadenia č. 883/203, podľa ktorého „pri vypracúvaní takýchto správ a odporúčaní [OLAF-u] sa zohľadní vnútroštátne právo dotknutého členského štátu“.

75 V prejednávanej veci bolo vnútroštátne právo údajne porušené v týchto troch bodoch:

– OLAF mal pred vykonaním svojho zásahu v priestoroch žalobkyne získať povolenie od vnútroštátneho súdu,

– počas tohto zásahu mali byť jeho vyšetrovatelia sprevádzaní príslušníkmi vnútroštátnej justičnej polície,

– títo mali žalobkyňu informovať o práve namietať proti kontrolám a inšpekciám na mieste, ktoré jej prináležalo.

76 Na zodpovedanie týchto tvrdení je potrebné pripomenúť, ako už bolo uvedené v bodoch 62 až 66 vyššie, že správa vypracovaná OLAF-om zostáva v právnom poriadku Únie zákonnou, až kým ju súd Únie nevyhlási za neplatnú, pričom rozhodnutia, ktoré vnútroštátne orgány alebo súdy prípadne prijmú o tom, ako sa táto správa môže v konaniach začatých podľa vnútroštátneho práva použiť, tým nie sú dotknuté.

77 Z tretieho ustanovenia, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, a síce článku 11 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 vyplýva, že správy vypracované OLAF-om možno vo vnútroštátnych konaniach použiť, pokiaľ boli vypracované v súlade s pravidlami a postupmi stanovenými vnútroštátnym právom. Ak vnútroštátne právo nebolo dodržané, ako v prejednávanej veci tvrdí žalobkyňa, dôsledok, ktorý z toho vyplynie, je, že správa OLAF-u nebude môcť byť použitá vo vnútroštátnych konaniach, pričom tým nebude dotknutá možnosť Komisie vychádzať z tohto dokumentu pri jej rozhodnutiach.

78 Podľa ostatných ustanovení spomenutých žalobkyňou, a síce článku 3 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 a článku 6 ods. 1 tretieho pododseku nariadenia č. 2185/96, sú kontroly a inšpekcie na mieste OLAF-om vykonávané v súlade s pravidlami a postupmi dotknutého členského štátu a podľa uplatniteľného práva Únie.

79 Z týchto ustanovení vyplýva, že vyšetrovania a kontroly na mieste vykonávané OLAF-om sú súčasťou prostredia poznačeného uplatňovaním vnútroštátneho práva, avšak toto právo musí v každom prípade ustúpiť právu Únie vždy, keď to nariadenie č. 883/2013 alebo nariadenie č. 2185/96 ustanovuje.

80 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že pokiaľ ide o prvý bod, podľa ktorého bolo porušené francúzske právo, nariadenia č. 883/2013 a č. 2185/96 nevyžadujú, aby boli predtým, ako OLAF vykoná kontroly a inšpekcie v priestoroch hospodárskeho subjektu, dodržané vnútroštátne požiadavky, prinajmenšom pokiaľ tento subjekt proti nim nenamieta.

81 Iba v takom prípade totiž článok 9 nariadenia č. 2185/96 vo svojom prvom odseku stanovuje, že dotknutý členský štát poskytne v súlade so svojimi vnútroštátnymi pravidlami inšpektorom OLAF-u pomoc potrebnú na to, aby vykonali svoju povinnosť pri uskutočnení kontroly alebo inšpekcie na mieste, a vo svojom druhom odseku, že úlohou členských štátov je vykonať všetky potrebné opatrenia v súlade so štátnou legislatívou. Zo spisu pritom vyplýva, že vo veci predloženej Všeobecnému súdu sa žalobkyňa kontrolám a inšpekciám na mieste nebránila.

82 Vzhľadom na to, že nariadenia č. 883/2013 a č. 2185/96 nestanovujú dodržanie vnútroštátnych požiadaviek, akými sú tie, ktoré sa týkajú nevyhnutnosti predchádzajúceho povolenia udeleného vnútroštátnym súdom, a to, že dotknutý subjekt sa nebránil, sú podľa týchto textov kontroly a inšpekcie vykonanej OLAF-om na mieste podmienené len existenciou oprávnenia vystaveného generálnym riaditeľom tohto orgánu písomne (článok 7 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 a článok 6 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 2185/96), a tvrdenia žalobkyne musia byť zamietnuté.

83 Žalobkyňa tvrdí, že v rozsudku z 22. októbra 2002, Roquette Frères (C-94/00, EU:C:2002:603, bod 48), Súdny dvor Komisii uložil v oblasti hospodárskej súťaže povinnosti, ktoré má pri súdnych povoleniach v rámci postupov správneho konania dodržiavať.

84 Toto tvrdenie nie je skutkovo podložené, pretože na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, rozsudok, ktorý cituje, neukladá povinnosť, aby sa vec predtým, ako sa vykonajú kontroly a inšpekcie na mieste, predložila vnútroštátnemu súdu, ale správny orgán upozorňuje len na to, že pred vykonaním týchto kontrol a inšpekcií na mieste musí spresniť predmet prehliadky. V prejednávanej veci bolo oprávnenie vystavené generálnym riaditeľom OLAF-u 27. novembra 2014 a vyšetrovateľmi bolo pri ich príchode do sídla žalobkyne predložené, kde bolo podpísané riaditeľom žalobkyne, ktorý si ponechal jedno jeho vyhotovenie. Obsah tohto poverenia nebol navyše predmetom žiadneho napadnutia.

85 Pokiaľ ide o druhý bod, pri ktorom francúzske právo údajne nebolo dodržané, je potrebné uviesť, že podľa uplatniteľných nariadení Európskej únie:

– vyšetrovania vedú vyšetrovatelia OLAF-u pod vedením jeho generálneho riaditeľa (článok 7 ods. 1 nariadenia č. 883/2013, článok 4 a článok 6 ods. 1 nariadenia č. 2185/96),

– títo vyšetrovatelia musia vnútroštátne orgány pred vykonaním kontrol a inšpekcií na mieste informovať (článok 4 prvý odsek nariadenia č. 2185/96),

– môžu byť sprevádzaní štátnymi činiteľmi, ktorí sú vyslaní ich orgánmi alebo pôsobia ako štátni experti pridelení Komisii (článok 4 prvý odsek nariadenia č. 2185/96),

– ak títo činitelia vyjadria želanie byť prítomní, ich prítomnosť sa musí akceptovať (článok 4 druhý odsek nariadenia č. 2185/96),

– v prípade bránenia sa kontrole alebo inšpekcii na mieste sú vnútroštátne orgány povinné prijať opatrenia potrebné na to, aby sa zabezpečilo, že OLAF svoju povinnosť pri uskutočnení kontroly alebo inšpekcie na mieste vykoná (článok 9 nariadenia č. 2185/96).

86 Z týchto ustanovení vyplýva, že otázku prítomnosti štátnych činiteľov upravuje nariadenie č. 2185/96, pričom túto prítomnosť vyžaduje počas kontrol a inšpekcií vykonaných OLAF-om na mieste vo dvoch prípadoch, ku ktorým v prejednávanej veci nedošlo. Na jednej strane je nevyhnutná, ak sa hospodársky subjekt kontrolám a inšpekciám vykonávaným OLAF-om bráni. Podľa informácií poskytnutých žalobkyňou k takémuto bráneniu nedošlo. Na druhej strane sa prítomnosť štátnych činiteľov musí akceptovať, ak o to títo požiadajú.

87 Zo spisu vyplýva, že v prejednávanej veci boli počas časti zásahov prítomní traja štátni činitelia, že títo činitelia generálnemu riaditeľovi žalobkyne uviedli, že sa voči nej začalo predbežné trestné vyšetrovanie podľa francúzskeho práva súbežne s konaním založenom na práve Únie a že v rámci toho, skôr, ako sídlo žalobkyne na konci dopoludnia opustili, vykonali určité úkony, pričom nevyjadrili želanie byť prítomní počas kontrol a inšpekcií na mieste vykonaných podľa práva Únie.

88 Štátni činitelia teda neboli počas celého zásahu prítomní nie z dôvodu správania zo strany OLAF-u, ale z dôvodu rozhodnutia, ktoré sami prijali a ktoré by následne nemalo ovplyvniť platnosť sporných opatrení prijatých Komisiou na základe správy vypracovanej týmto orgánom.

89 Žalobkyňa sa odvoláva na rozsudok z 21. septembra 1989 Hoechst/Komisia (46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 34), v ktorom Súdny dvor údajne rozhodol, že Komisia musí pri výkone kontrol a inšpekcií na mieste dodržiavať procesné záruky stanovené vnútroštátnym súdom.

90 Toto tvrdenie nie je skutkovo podložené, pretože, ako vyplýva zo spisu, žalobkyňa sa kontrolám a inšpekciám na mieste vo veci predloženej Všeobecnému súdu nebránila, zatiaľ čo uvedený rozsudok sa týka prípadu, keď sú vnútroštátne orgány požiadané o pomoc pri riešení zjavného odporu hospodárskeho subjektu proti kontrole alebo inšpekcii na mieste vykonávanej Komisiou v rámci vyšetrovania v oblasti hospodárskej súťaže.

91 Čo sa týka tretieho bodu predloženého žalobkyňou treba konštatovať, že podľa článku 5 druhého odseku nariadenia č. 2185/96 sa od hospodárskych subjektov vyžaduje, aby na uľahčenie vykonania kontrol a inšpekcií umožnili prístup do priestorov, na pozemok, k dopravným prostriedkom alebo na iné miesta, ktoré sa používajú na pracovné účely.

92 Dopĺňajúcim spôsobom článok 9 tohto nariadenia stanovuje, že ak sa hospodárske subjekty, na ktoré je vyšetrovanie zamerané, bránia kontrole alebo inšpekcii na mieste, poskytne daná členská krajina v súlade so svojimi vnútroštátnymi pravidlami inšpektorom pomoc potrebnú na to, aby vykonali svoju povinnosť uskutočniť kontrolu alebo inšpekciu na mieste. Podľa toho istého ustanovenia je teda úlohou členských štátov vykonať všetky potrebné opatrenia v súlade so štátnou legislatívou.

93 Povinnosť hospodárskych subjektov podrobiť sa kontrolám a inšpekciám na mieste je taktiež stanovená v odsekoch 2 až 4 článku II.22 prílohy II zmlúv patriacich pod 7RP, ktoré žalobkyňa podpísala a ktoré stanovujú rámec, v ktorom sa zmluvné vzťahy medzi ňou a Komisiou uplatňujú.

94 Je pravda, že nariadenie č. 2185/96 stanovuje, ako sa tiež uvádza v bode 92 vyššie, situáciu, kedy sa hospodársky subjekt bráni kontrolám a inšpekciám na mieste vedeným OLAF-om, a že v takom prípade možno požadovať pomoc vnútroštátnych orgánov a že nimi vykonané zásahy preto musia prebiehať v súlade s vnútroštátnym právom.

95 Toto ustanovenie však hospodárskym subjektom nedáva právo brániť sa zásahom plánovaným OLAF-om, ale stanovuje len to, že v prípade odporu môžu byť nútené tieto zásahy strpieť, pričom na tieto účely sa môže za podmienok stanovených vnútroštátnym právom privolať verejný donucovací orgán daného štátu.

96 Zo spisu vyplýva, že k uplatneniu tohto ustanovenia v prejednávanej veci nedošlo, pretože, ako žalobkyňa sama uviedla, kontrolám a inšpekciám na mieste vykonaným OLAF-om sa nebránila.

97 Vzhľadom na všetky tieto úvahy musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

– O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení základných práv

98 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že sporné opatrenia nemohli byť Komisiou prijaté, pretože vychádzali zo správy vypracovanej pomocou dôkazov zhromaždených v rozpore s článkom 47 Charty základných práv.

99 Na pojednávaní žalobkyňa v odpovedi na otázku, ktorú jej položil Všeobecný súd, uviedla, že podľa nej je Komisia povinná pri plnení ňou uzatvorených zmlúv rešpektovať práva, ktorých existencia je uznaná v Charte základných práv. Komisia za seba uviedla, že podľa nej nemôže byť uplatnenie týchto práv na úkony inštitúcií Únie v zmluvných veciach všeobecným pravidlom, ale má sa preskúmať podľa konkrétneho prípadu, a to najmä v závislosti od toho, čo stanovujú zmluvné ustanovenia.

100 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry majú základné práva v právnom poriadku Únie povahu všeobecných zásad (rozsudky zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, bod 4; z 13. mája 2014, Google Spain a Google, C-131/12, EU:C:2014:317, bod 68, a z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 69).

101 Tieto práva sú zakotvené v Charte základných práv, ktorá tvorí súčasť Zmluvy o EÚ a ktorá vo svojom článku 51 ods. 1 bez výnimky stanovuje, že jej ustanovenia „sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie“.

102 Základné práva ako také majú upravovať výkon právomocí zverených inštitúciám Únie aj v rámci zmlúv rovnako, ako platia pre akty prijaté členskými štátmi pri uplatňovaní práva Únie.

103 Následkom tejto všeobecnej pôsobnosti základných práv je, ako uznala Komisia, že táto inštitúcia nemôže na základe informácií zhromaždených OLAF-om v rozpore so základnými právami pozastaviť platby dlžné hospodárskemu subjektu alebo vypovedať zmluvy, ktorými je takémuto subjektu zaviazaná.

104 Z právnej úpravy napokon vyplýva, že tento orgán, a síce OLAF, je povinný pri výkone vyšetrovaní v rámci jemu zverených úloh rešpektovať základné práva.

105 Podľa nariadenia č. 883/2013 totiž musia byť vyšetrovania vedené OLAF-om v súlade so základnými právami. Táto povinnosť vyplýva z odôvodnenia 51 tohto nariadenia.

106 Nariadenie č. 2185/96 vo svojom odôvodnení 12 uvádza, že „kontroly a inšpekcie na mieste sa uskutočňujú za náležitého rešpektovania základných práv dotknutých osôb“.

107 V prejednávanej veci sa žalobkyňa domnieva, že OLAF v rámci kontrol a inšpekcií na mieste, ktoré vykonal, porušil článok 47 Charty základných práv, podľa ktorého majú osoby podliehajúce súdnej právomoci v podstate v Únii právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom, čo znamená najmä to, že ich záležitosť sa v prípade sporu prejedná verejne za podmienok, ktoré zaručujú nezávislosť a nestrannosť.

108 Podľa žalobkyne bol článok 47 Charty základných práv porušený v tom, že pri výkone kontrol a inšpekcií na mieste OLAF-om neboli vyšetrovatelia tohto orgánu sprevádzaní príslušníkmi štátnej polície, pričom nebola poučená o práve, ktoré jej údajne prináležalo, sa proti týmto zásahom brániť, a títo vyšetrovatelia nemali vopred udelené povolenie vnútroštátneho súdu.

109 Pokiaľ ide o prvé dve výhrady uvedené žalobkyňou, je potrebné uviesť, že žalobkyňa nepredložila dôkazy na podporu svojej argumentácie a konkrétne tvrdení, ktoré majú preukázať, že článok 47 Charty základných práv sa vzťahuje na sprevádzanie príslušníkmi štátnej polície a na právo byť poučený o možnosti brániť sa zásahu vykonávanému OLAF-om.

110 Okrem iného stačí pripomenúť, ako už bolo uvedené v bodoch 85 až 96 vyššie, že pravidlá uplatniteľné na tieto zásahy neukladajú vyšetrovateľom OLAF-u povinnosť byť za okolností prejednávanej veci sprevádzaní príslušníkmi štátnej polície a že tieto pravidlá hospodárskym subjektom, konkrétne žalobkyni, nepriznávajú právo sa týmto zásahom brániť a byť *a fortiori* o existencii takéhoto práva poučení.

111 Pokiaľ ide o tretiu výhradu formulovanú žalobkyňou, je potrebné uviesť, že Všeobecnému súdu nepredložila žiadne dôkazy podporujúce myšlienku, že za okolností prejednávanej veci by z práva, ktoré má osoba podliehajúca súdnej právomoci, aby jej záležitosť bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom, mohla vyplynúť povinnosť získať súdne povolenie, najmä keďže žalobkyňa sa na jednej strane mohla obrátiť na vnútroštátny súd, aby určil, či sa dôkazy zhromaždené OLAF-om

v rámci kritizovaných zásahov mohli proti nej použiť vo vnútroštátnom právnom poriadku, a na druhej strane sa mohla obrátiť na súd Únie, aby boli v právnom poriadku Únie preskúmané opatrenia prijaté Komisiou na základe informácií získaných v rámci zásahov, ktoré sú predmetom jej výhrad.

112 Napokon je potrebné pripomenúť, že podľa pravidiel uplatniteľných na zásahy vykonávané OLAF-om je získanie súdneho povolenia, ak je vnútroštátnym právom stanovené, nevyhnutné len v prípade zjavného bránenia sa hospodárskym subjektom, keď je OLAF nútený privolať verejný donucovací orgán, ktorý musí v zmysle pravidiel, ktoré sa naň vzťahujú, dodržiavať pravidlá vnútroštátneho právneho poriadku.

113 Pritom ako bolo uvedené najmä v bode 81 vyššie, žalobkyňa sa kontrolám a inšpekciám na mieste vykonávaným OLAF-om nebránila.

114 Nakoniec žalobkyňa tvrdí, že článok 53 Charty základných práv obsahuje takzvanú klauzulu o „minimálnej záruke“, podľa ktorej by mal OLAF pri vyšetrovaniach dodržiavať vnútroštátne pravidlá, ak osobám podliehajúcim súdnej právomoci ponúkajú širšie záruky, než aké stanovuje právo Únie.

115 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa judikatúry toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že členskému štátu umožňuje vytvárať prekážky uplatnenia aktov práva Únie, ktoré sú v úplnom súlade s Chartou, z dôvodu, že nerešpektujú základné práva zaručené ústavou tohto štátu (rozsudok z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 58).

116 Ako uviedol Súdny dvor, táto judikatúra vychádza zo zásady prednosti práva Únie, ktorá predstavuje základný znak právneho poriadku Únie, a v dôsledku ktorej dovolávanie sa ustanovení vnútroštátneho práva, hoci aj ústavnej povahy, členským štátom nemôže ovplyvniť účinok práva Únie na území tohto štátu (pozri rozsudok z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59 a citovaná judikatúra).

117 Napokon, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, jednotlivci počas kontrol a inšpekcií na mieste vykonávaných OLAF-om požívajú ochranu, pokiaľ ide o základné práva, pretože na jednej strane tento orgán musí dodržiavať právne predpisy Únie, ktoré stanovujú súlad jeho konania s týmito právami, a na druhej strane Komisia nemôže, ako už bolo uvedené v bode 103 vyššie, prijať opatrenia, o aké ide v prejednávanej veci, na základe dôkazov získaných počas takýchto zásahov, ak pri vykonaní týchto zásahov došlo k porušeniu uvedených práv.

118 Z týchto dôvodov musí byť tretí žalobný dôvod zamietnutý.

– O štvrtom žalobnom dôvode založenom na absencii účinkov správy z vyšetrovania OLAF-u na grantové zmluvy uzatvorené v rámci H2020

119 Svojím štvrtým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že pri prijatí opatrení týkajúcich sa grantových zmlúv uzatvorených v rámci H2020 Komisia nemohla vychádzať z dôkazov alebo dôkazných skutočností zhromaždených OLAF-om v rámci vyšetrovania súvisiaceho s výkonom projektov týkajúcich sa 7RP.

120 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že čo sa týka grantových zmlúv uzatvorených v rámci H2020, opatrenia prijaté Komisiou spočívali v ukončení účasti žalobkyne na zmluve s číslom 645775 – Dragon Star Plus, ako je uvedené v bode 50 vyššie.

121 Okrem toho je potrebné uviesť, že práva a povinnosti Komisie v rámci ňou podpísanej zmluvy sú upravené ustanoveniami, ktoré sa v nej nachádzajú.

122 Predmetná zmluva pritom v jej článku 50.3.1 písm. m) stanovuje možnosť ukončiť účasť príjemcu tejto zmluvy v prípade spáchania systematických alebo opakujúcich sa chýb, nezrovnalostí, podvodu alebo vážneho porušenia záväzkov v rámci iných zmlúv.

123 Z tohto ustanovenia vyplýva, že Komisia môže účasť žalobkyne na predmetnej zmluve ukončiť, ak boli takéto chyby, nezrovnalosti, podvod alebo vážne porušenie záväzkov spáchané pri plnení inej zmluvy, bez ohľadu na program, s ktorým táto iná zmluva môže byť spojená, a teda aj pokiaľ nejde o program označený skratkou H2020.

124 Podľa vyšetrovania uskutočneného OLAF-om sa žalobkyňa dopustila konaní spočívajúcich v manipulácii s evidenciou pracovného času a priznaním nadhodnotených miezd, čo jej umožnilo financovať neoprávnené činnosti a porušiť zásadu „neziskovosti“ na ujmu rozpočtu a dobrého mena Únie. Podľa tohto vyšetrovania k týmto konaniam došlo v priebehu niekoľkých rokov opakovane a mali všeobecnú povahu, keďže ich schválil riaditeľ žalobkyne, ako aj jej vedúci pracovníci. Za týchto okolností tieto konania predstavovali podľa informácií, ktoré má Komisia k dispozícii a ktoré neboli žalobkyňou pred Všeobecným súdom napadnuté, závažné porušenie záväzkov, ktoré na seba žalobkyňa na základe zmlúv uzatvorených v rámci 7RP prevzala, s tým dôsledkom, že boli dané okolnosti, za ktorých teda Komisia mohla účasť žalobkyne na predmetnej zmluve uzatvorenej v rámci H2020 ukončiť.

125 Z toho vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod predložený žalobkyňou musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

– *O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality*

126 Vo svojom piatom žalobnom dôvode žalobkyňa tvrdí, že sporné opatrenia sú v rozpore so zásadou proporcionality.

127 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada proporcionality zakotvená článkom 5 ods. 4 ZEÚ je všeobecnou zásadou práva Únie, ktorá vyžaduje, aby inštitúcie Únie nešli nad rámec toho, čo je vhodné a nevyhnutné na dosiahnutie cieľa sledovaného krokmi, ktoré podnikajú (rozsudok z 26. januára 2017, Diktyo Amyntikon Viomichanion Net/Komisia, T-703/14, neuverejnený, EU:T:2017:34, bod 156).

128 Podľa judikatúry má táto zásada upravovať všetky spôsoby konania Únie bez ohľadu na to, či sú zmluvnej alebo inej povahy. V súvislosti s plnením zmluvných povinností sa totiž dodržiavanie tejto zásady podieľa na dodržiavaní všeobecnejšej povinnosti zmluvných strán plniť zmluvu v dobrej viere (rozsudok z 26. januára 2017, Diktyo Amyntikon Viomichanion Net/Komisia, T-703/14 neuverejnený, EU:T:2017:34, bod 157).

129 V prejednávanej veci treba preskúmať, či Komisia túto povinnosť dodržala, keď v rámci zmluvy súvisiacej s prejednávaným sporom prijala sporné opatrenia.

130 Podľa dôkazov a dôkazných skutočností zhromaždených OLAF-om spočívajú konania, ktoré sú žalobkyni vytýkané, v manipulácii s evidenciou pracovného času a priznaní nadhodnotených miezd. Ako bolo uvedené v bode 124 vyššie, tieto konania žalobkyni údajne umožnili financovať neoprávnené činnosti a porušiť zásadu „neziskovosti“ na ujmu rozpočtu a dobrého mena Únie. Údajne k nim došlo v priebehu niekoľkých rokov opakovane a mali všeobecnú povahu, keďže boli schválené riaditeľom žalobkyne, ako aj jej vedúcimi pracovníkmi.

131 Žalobkyňa bola pred prijatím každého zo sporných opatrení Komisiou vypočutá. Nepodarilo sa jej však preukázať, že sa nedopustila nezrovnalostí, ktoré jej boli touto inštitúciou podrobne vytýkané v jej liste zo 7. októbra 2015 a ktorých zistenie bolo po zohľadnení tvrdení uvedených žalobkyňou v jej

písomných pripomienkach touto inštitúciou potvrdené a doplnené v jej rozhodnutiach o pozastavení platieb a vypovedaní zmlúv, ako aj v rozhodnutiach prijatých výborom Redress II v rámci 7RP a v následných potvrdzujúcich rozhodnutiach Komisie.

132 Žalobkyňa navyše na jednej strane v žalobe neuplatnila žalobný dôvod, ktorým by spochybňovala dôvodnosť analýzy Komisie, najmä v súvislosti s jej praktikami nadhodnotenia skutočne odpracovaného času jej riadiacich pracovníkov a jej praktikami retroaktívneho zostavenia času odpracovaného jej zamestnancami. Na druhej strane argumentáciou uvedenou na podporu jej žalobných návrhov sa nedajú vyvrátiť tvrdenia Komisie obsiahnuté v liste zo 7. októbra 2015, pokiaľ ide o nezrovnalosti, ktorých sa žalobkyňa dopustila.

133 Tieto konania je však potrebné preskúmať s prihliadnutím na obmedzenia, ktorým Komisia podlieha, a najmä na tie, ktoré vyplývajú z článku 317 ZFEÚ, ktorý tejto inštitúcii ukladá povinnosť dbať na riadnu správu zdrojov Únie, a z článku 325 ZFEÚ, ktorý Úniu a členské štáty zaväzuje, aby bojovali proti podvodom a akýmkoľvek iným protiprávnym činom poškodzujúcim finančné záujmy Únie.

134 V tejto súvislosti treba konštatovať, že prijatím sporných opatrení chcela Komisia zabrániť tomu, aby boli žalobkyni zverené nové zdroje pochádzajúce z rozpočtu Únie. Údaje zhromaždené OLAF-om sa týkali opakovania a všeobecnej povahy zakázaných konaní zo strany žalobkyne. Po prijatí týchto informácií sa Komisia mohla oprávnene obávať, že ak by boli tieto nové zdroje prevedené, boli by použité rovnako ako tie predchádzajúce, to znamená, že uplatniteľné zmluvné ustanovenia by neboli dodržané.

135 Žalobkyňa vo svojich písomných vyjadreniach uvádza dva argumenty na podporu jej žalobného dôvodu založeného na porušení zásady proporcionality Komisiou.

136 Po prvé tvrdí, že Komisia o opatreniach, ktoré prijala, rozhodla bez toho, aby zohľadnila kvalitu práce vykonávanej žalobkyňou, pretože podľa dovtedy vykonaných technických auditov jej práce žalobkyňa údajne využila zdroje, ktoré jej boli poskytnuté, v súlade so zásadami hospodárnosti, efektívnosti a riadnej finančnej správy.

137 V tejto súvislosti treba uviesť, že technické audity, ktoré žalobkyňa cituje, boli zamerané na iný cieľ než ten, ktorý sledoval OLAF v jeho vyšetrovaní. Ich cieľom bolo totiž v intelektuálnej rovine vyhodnotiť výskum, ktorý žalobkyňa uskutočnila pomocou zdrojov pridelených Komisiou. Vyšetrovanie vedené OLAF-om sa zas vo finančnej rovine usilovalo o zistenie, či boli zdroje získané od Únie využité v súlade s pravidlami účasti.

138 Bez ohľadu na právo uplatniteľné na predmetné grantové zmluvy je navyše Komisia na základe článku 317 ZFEÚ viazaná povinnosťou dobrej a riadnej finančnej správy zdrojov Únie. V rámci systému udeľovania grantov Únie podlieha používanie týchto grantov pravidlám, ktoré môžu vyústiť do čiastočného alebo úplného pozastavenia už udeleného grantu. Príjemca grantu z tohto titulu nezískava žiadne definitívne právo na celé vyplatenie grantu, ak nedodrží podmienky, ktorými je táto podpora podmienená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. mája 2007, Komisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, bod 93).

139 Podľa základnej zásady, ktorou sa udeľovanie grantov Úniou riadi, môžu byť dotované iba skutočne vynaložené výdavky. Aby preto Komisia mohla vykonávať kontrolnú úlohu, musia príjemcovia týchto grantov preukázať oprávnenosť nákladov, ktoré grantovým projektom pripisujú. Na odôvodnenie pridelenia osobitnej dotácie nestačí preukázať, že sa projekt realizoval. Príjemca pomoci je navyše povinný preukázať, že vykázané náklady vynaložil v súlade s podmienkami stanovenými pre priznanie dotknutého grantu. Jeho povinnosť dodržiavať stanovené podmienky financovania je jeho podstatným záväzkom, a teda podmieňuje priznanie grantu Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. mája 2007, Komisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, bod 94).

140 Preto vzhľadom na zistenia uvedené v správe z vyšetrovania OLAF-u, pokiaľ ide o praktiky uplatňované žalobkyňou, ako aj na zásady judikatúry uvedené vyššie, Komisii nemožno vytýkať, že prijatím sporných opatrení porušila zásadu proporcionality.

141 Po druhé žalobkyňa vo svojej argumentácii týkajúcej sa zásady proporcionality tvrdí, že Komisia údajne konala neprípustným spôsobom, keď prijala opatrenia dotýkajúce sa všetkých zmlúv, ktorými bola žalobkyni zaviazaná, zatiaľ čo zakázané konania boli podľa nej zistené len pri obmedzenom počte situácií. Pre žalobkyňu by vhodnejšou reakciou bolo, ak by ju bola informovala o existencii problémov a požiadala o úpravu pozícií, kde sa výdavky zdali byť neoprávnenými.

142 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že k opatreniam prijatým Komisiou, ktoré žalobkyňa kritizuje, došlo v kontexte, v ktorom boli dôkazy tejto inštitúcii oznámené orgánom, ktorý je úradne poverený bojom proti zneužívaniu finančných prostriedkov pochádzajúcich z Únie, pričom tieto dôkazy preukazujú, že žalobkyňa sa pri použití týchto finančných prostriedkov dopustila závažných a opakovaných podvodov.

143 V tomto kontexte sa Komisia mohla domnievať, že pozastavenie len niektorých platieb alebo vypovedanie len časti zmlúv, ktorými bola žalobkyni zaviazaná, by finančné záujmy Únie neochránilo dostatočne účinným spôsobom, čím by sa porušila povinnosť, ktorú jej ukladá vyššie uvedený článok 317 ZFEÚ. Vyšetrovania boli uskutočnené formou vzoriek, pričom existencia nezrovnalostí zistených v jednej zmluve mohla ovplyvniť dôveru, ktorú Komisia do jej dodávateľa vkladala a viesť ju k napadnutiu účasti žalobkyne vo všetkých s ňou uzatvorených zmluvách.

144 Z týchto úvah vyplýva, že piaty žalobný dôvod predložený žalobkyňou, a síce žalobný dôvod založený na nedodržaní zásady proporcionality, musí byť zamietnutý.

145 Na základe týchto úvah treba päť žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou na podporu prvého a druhého žalobného návrhu zamietnuť.

O treťom a štvrtom žalobnom návrhu

146 Svojím tretím a štvrtým žalobným návrhom žalobkyňa Všeobecný súd žiada, aby Komisii uložil povinnosť zaplatiť sumy, ktoré boli pri zmluvách patriacich pod 7RP a H2020 údajne nezákonne pozastavené a ktoré sú vo výške, v uvedenom poradí, 607 404,49 eura a 226 688,68 eura, spolu s úrokmi z omeškania.

147 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, ako uznáva Komisia, že žalobkyňa mohla počas obdobia predchádzajúceho vypovedaniu vykázať oprávnené náklady, ktorých úhradu mohla požadovať v súlade s uplatniteľnými zmluvnými ustanoveniami.

148 Treba však pripomenúť, že financovanie zo strany Únie nepredstavuje podľa grantových zmlúv odmenu za prácu vykonanú žalobkyňou, ale grant pridelený na projekty, ktoré táto realizuje, a ktorého vyplatenie podlieha presným podmienkam, ktoré sú zmluvne vymedzené. Financovanie zo strany Únie má pokrývať len oprávnené náklady tak, ako sú vymedzené v predmetných zmluvách.

149 V tejto súvislosti všeobecné podmienky grantu pre 7RP v ich článku II.39 ods. 1 stanovujú, že v prípade výpovede zmluvy sa príspevky Komisie obmedzia na oprávnené náklady, ktoré boli do dňa nadobudnutia účinnosti výpovede vynaložené a schválené. Pokiaľ ide o grantové zmluvy v rámci H2020, článok 50.3.3 písm. b) stanovuje, že Komisia na základe pravidelných správ, záverečnej správy a správy o úhrade platieb overí, či platby prijaté príjemcom nepresahujú príspevok Únie (vypočítaný uplatnením sadzby preplatenia oprávnených nákladov vykázaných príjemcom a schválených Komisiou), a že oprávnené sú iba tie náklady, ktoré príjemcovi vznikli do dňa vypovedania zmluvy.

150 Žalobkyňa si teda môže požadované sumy nárokovať, len pokiaľ preukáže najmä to, že zodpovedajú oprávneným nákladom, ktoré boli vynaložené a schválené do dňa nadobudnutia účinnosti vypovedania zmluvy.

151 V prejednávanej veci však žalobkyňa v tejto súvislosti nepredložila žiaden dôkaz alebo konkrétne tvrdenie. Požadovala len platbu súm uvedených v bode 146 vyššie, pričom nevysvetlila, čomu zodpovedajú, a nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by tieto čísla odôvodňoval vzhľadom na požiadavky stanovené v zmluvných ustanoveniach.

152 Z toho vyplýva, že tretí a štvrtý žalobný návrh treba zamietnuť ako nedôvodný, pričom vo vzťahu k týmto žalobným návrhom nie je potrebné preskúmať záujem žalobkyne na konaní.

O siedmom žalobnom návrhu

153 V jej siedmom žalobnom návrhu žalobkyňa „subsidiárne“ žiada, aby bol vymenovaný znalec, ktorého úlohou by bolo vykonanie finančného auditu sporného grantu s cieľom určiť sumy oprávnených nákladov, ktoré neboli nahradené a ktoré by mali byť považované za nesporne dlžné. Túto žiadosť treba vykladať ako návrh, aby Všeobecný súd nariadil dôkazný prostriedok podľa článku 91 písm. e) rokovacieho poriadku.

154 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa je podľa jej zmluvných záväzkov povinná predložiť dôkaz o jej výdavkoch v súlade s požiadavkami týkajúcimi sa dôkazov stanovenými v článku II.14 ods. 1 všeobecných podmienok grantových zmlúv v rámci 7RP a článku 6 grantových zmlúv v rámci H2020 (rozsudky z 22. mája 2007, Komisia/IIC, T-500/04, EU:T:2007:146, body 104 a 105; zo 17. júna 2010, CEVA/Komisia, T-428/07 a T-455/07, EU:T:2010:240, bod 141; a z 5. októbra 2016, European Children's Fashion Association a Instituto de Economía Pública/EACEA, T-724/14, neuverejnený, EU:T:2016:600, bod 137).

155 Okrem toho je Všeobecný súd ako jediný oprávnený posúdiť prípadnú nevyhnutnosť doplnenia informácií, ktoré má vo veciach, o ktorých rozhoduje, k dispozícii, nariadením dôkazných prostriedkov, aké sú v prejednávanej veci požadované, ktorých cieľom nemôže byť zastúpenie nečinnosti žalobkyne pri predkladaní dôkazov (pozri rozsudok zo 16. júla 2009, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, C-481/07 P, neuverejnený, EU:C:2009:461, bod 44 a citovaná judikatúra). Keďže v prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala sumy, ktoré jej údajne mali byť zaplatené, nie je potrebné navrhovaný dôkazný prostriedok nariadiť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2016, Trivisio Prototyping/Komisia, T-184/15, neuverejnený, EU:T:2016:652, bod 102).

O návrhu na mimozmluvnú náhradu škody

156 Svojím piatym žalobným návrhom žalobkyňa napáda mimozmluvnú zodpovednosť Komisie.

157 Žalobkyňa vo svojom návrhu tvrdí, že utrpela škodu na jej dobrej povesti a na objeme jej objednávok. Uvádza, že sa na ňu vzťahuje varovné oznámenie v systéme včasného varovania Komisie na základe informácií poskytnutých OLAF-om. Podľa žalobkyne však boli tieto informácie zhromaždené v rozpore s jej základnými právami, čo predstavovalo dostatočne závažné porušenie právneho pravidla, ktorého cieľom je priznanie práv jednotlivcom, a teda zjavné a vážne porušenie zo strany príslušnej inštitúcie, čo sa týka hraníc, ktorými je jej voľná úvaha obmedzená.

158 Žalobkyňa v replike požaduje náhradu dodatočnej majetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku pochybenia zo strany Komisie, ktorá na účely prijatia sporných opatrení použila správu OLAF-u vypracovanú pomocou nezákonne zhromaždených dôkazov. Žalobkyňa uvádza, že nezaplatenie dlžných súm predstavuje významnú stratu na jej obrate, pretože takmer celý svoj obrat

získavala z projektov dotovaných Komisiou a jej agentúrami. Taktiež uvádza, že jej vstupom do likvidácie sa vzniknutá majetková škoda zhoršuje a že varovanie o vylúčení v systéme včasného varovania, ktoré sa na ňu po vyhlásení jej konkurzu vzťahuje, jej v každom prípade bráni v získaní nových finančných prostriedkov z grantových zmlúv v rámci 7RP a H2020.

159 V odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom žalobkyňa na pojednávaní spresnila, že svoju argumentáciu týkajúcu sa pochybenia, ktoré je Komisii vytýkané, obmedzila na porušenie vnútroštátneho práva a základných práv vyšetrovateľmi OLAF-u počas kontrol a inšpekcií vykonaných medzi 2. a 5. decembrom 2014. Podľa žalobkyne z tohto pochybenia vyplýva, že z dôvodu pozastavenia platieb, vypovedania zmlúv a neuzatvorenia nových zmlúv nedokázala splácať svoje dlhy, a preto vstúpila do likvidácie. Poškodením povesti žalobkyne a zabránením akémukoľvek obnoveniu činností v krátkodobom alebo strednodobom horizonte táto likvidácia údajne zhoršila majetkovú ujmu, ktorú žalobkyňa utrpela.

160 V tejto súvislosti treba uviesť, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ z dôvodu protiprávneho konania jej orgánov je podmienený súčasným splnením podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytýkaného inštitúcii, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou (pozri rozsudok z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 139 a citovanú judikatúru).

161 Vzhľadom na kumulatívnu povahu týchto podmienok, ak nie je splnená čo len jedna z nich, musí byť žaloba zamietnutá (pozri rozsudok z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 140 a citovanú judikatúru).

162 Okrem toho treba podotknúť, že porušenie zmluvného ustanovenia inštitúciou nemôže mať samo osebe za následok vznik mimozmluvnej zodpovednosti uvedenej inštitúcie voči jednej zo zmluvných strán, s ktorou uzatvorila zmluvu obsahujúcu uvedené ustanovenie. V takom prípade má totiž protiprávnosť, ktorú možno pripísať tejto inštitúcii, čisto zmluvnú povahu a vyplýva z jej záväzku ako zmluvnej strany, a nie z nejakého iného jej postavenia, napríklad z postavenia správneho orgánu. Za týchto okolností by sa teda tvrdenie o porušení zmluvného ustanovenia, uplatnené na podporu návrhu na mimozmluvnú náhradu škody, malo považovať za irelevantné (rozsudok z 18. novembra 2015, Synergy Hellas/Komisia, T-106/13, EU:T:2015:860, bod 149).

163 Nemožno však vylúčiť, že zmluvná a mimozmluvná zodpovednosť inštitúcie Únie by vo vzťahu k niektorej z jej zmluvných strán mohli existovať súčasne. Povaha protiprávneho konania pripísateľného inštitúcii, ktorým bola spôsobená škoda a ktoré môže byť predmetom návrhu na mimozmluvnú náhradu škody, totiž nie je vopred vymedzená (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. marca 2004, Európsky ombudsman/Lamberts, C-234/02 P, EU:C:2004:174, bod 59 a citovanú judikatúra, a z 18. decembra 2009, Arizmendi a i./Rada a Komisia, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 a T-484/04, EU:T:2009:530, bod 65).

164 Za predpokladu, že by takýto súbeh zodpovedností inštitúcií existoval, bol by v každom prípade možný iba pod podmienkou, že protiprávnosť, ktorú možno pripísať dotknutej inštitúcii, predstavuje nesplnenie nielen zmluvnej povinnosti, ale aj všeobecnej povinnosti zo strany tejto inštitúcie, a že na druhej strane táto protiprávnosť týkajúca sa uvedenej všeobecnej povinnosti spôsobila inú škodu než tú, ktorá vyplýva z nedostatku riadneho plnenia zmluvy (rozsudok z 18. novembra 2015, Synergy Hellas/Komisia, T-106/13, EU:T:2015:860, bod 150).

165 V prejednávanej veci sa žalobný dôvod, predložený žalobkyňou na podporu jej žaloby o mimozmluvnú náhradu škody zhrnutý v bode 159 vyššie, zhoduje s údajným nesplnením povinností zmluvnej povahy uvedeným žalobkyňou v rámci jej prvého a druhého žalobného návrhu, pričom nebolo poukázané na žiadnu inú škodu okrem tej, ktorá vyplýva z nedostatku riadneho plnenia zmluvy.

166 V každom prípade bolo v tomto rozsudku po preskúmaní prvého a druhého žalobného dôvodu žalobkyne uvedeného na podporu jej žaloby pre porušenie zmluvných povinností Komisie rozhodnuté, že tvrdenia žalobkyne, ktoré boli uvedené v bode 159 vyššie, treba zamietnuť.

167 Keďže žalobkyňa nepreukázala, že Komisia sa dopustila pochybenia, ktoré by mohlo zakladať jej zodpovednosť, žaloba o mimozmluvnú náhradu škody, ktorú predložila, je v každom prípade nedôvodná.

168 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti je potrebné žalobu ako celok zamietnuť.

O trovách

169 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala v prejednávanej veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Komisie, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Sigma Orionis SA je povinná nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu.3. mája 2018.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 1

Vyšetrovanie uskutočnené OLAF-om 2

Postup Komisie 3

Vnútroštátne konania 3

Konanie a návrhy účastníkov konania 4

Právny stav 6

O žalobe pre porušenie zmluvných záväzkov 6

O právomoci Všeobecného súdu 6

O rozhodnom práve 6

O prípustnosti 6

– O záujme na konaní 6

– O námietke neprípustnosti založenej na nedostatku jasnosti a presnosti žaloby 7

O prvom a druhom žalobnom návrhu 8

– O prvom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní právnej sily rozhodnutej veci spojenej s rozsudkom vydaným vyšetrovacou komorou 8

– O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení francúzskeho práva 9

– O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení základných práv 12

– O štvrtom žalobnom dôvode založenom na absencii účinkov správy z vyšetrovania OLAF-u na grantové zmluvy uzatvorené v rámci H2020 14

– O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality 15

O treťom a štvrtom žalobnom návrhu 17

O siedmom žalobnom návrhu 18

O návrhu na mimozmluvnú náhradu škody 18

O trovách 20